

## **Od tradicije do istine**

Zajedno sa svojih sedmero braće i sestara imao sam sretno i ispunjeno djetinjstvo. U našoj obitelji se mnogo pjevalo i sviralo, a rado smo priređivali i manje igrokaze. Živjeli smo u jednoj vojnoj četvrti Dublina, jer je moj otac bio visoki časnik u irskoj vojsci. U mirovinu je otišao kad je meni bilo devet godina.

Bili smo uobičajena irska rimokatolička obitelj. Moj bi otac ponekad znao kleknuti kraj svoje postelje i pobožno se moliti. Majka je razgovarala s Isusom kad je šivala, prala suđe ili kad bi uzela pušiti cigaretu. Gotovo svake večeri smo klečeći u dnevnoj sobi zajedno molili kronicu. Nitko od nas nikada nije propustio nedjeljnu misu, osim ako bi bio stvarno bolestan. Isus Krist mi je bio vrlo stvarna osoba već tada kad mi je bilo pet ili šest godina, ali isto je vrijedilo i za Mariju i za svece. Sa mnom je bilo isto kao i s mnogim ljudima u tradicionalno rimokatoličkim zemljama Europe, Južne Amerike i Filipinima, koji Isusa postavljaju na istu razinu s Marijom, Josipom i svim ostalim svecima.

Vjerski nauk su mi u glavu usadili u isusovačkoj školi Belvedere, gdje sam primio svoje osnovno i srednjoškolsko obrazovanje. Kao i svaki dječak koji polazi isusovačku školu, već prije svoje desete godine znao sam izrecitirati i obrazložiti “pet dokaza o Božjem postojanju” Tome Akvinskog, kao i to zašto je papa glava jedine prave crkve. Oslobođenje duša iz čistilišta bilo je nešto nadasve ozbiljno. Sljedeću smo izjavu morali znati napamet: “Sveta je i spasonosna misao moliti za mrtve da budu oslobođeni od grijehâ”, no uopće nismo znali što te riječi znače. Učili su nas da je, kao glava crkve, papa najvažniji čovjek na Zemlji. Ono što on veli bilo je zakon, a isusovci su bili njegovi najprisniji pouzdanci.

Premda je misa bila na latinskom, nastojao sam biti na njoj svaki dan. Opčaravalo me duboko, tajanstveno ozračje koje je ondje vladalo. Bilo nam je rečeno da je misa najvažnije sredstvo putem kojega se možemo dopasti Bogu. Osim toga, poticalo nas se na molje-

nje svecima, pri čemu je za gotovo svako područje života postojao osobit svetac zaštitnik. Njih sam ja zazivao vrlo rijetko, osim jedne iznimke: sveca za izgubljene predmete, svetoga Antuna, često sam molio za pomoć ...

Kada mi je bilo četrnaest godina osjetio sam poziv da budem misionar. No taj poziv, svejedno, nije nimalo utjecao na moj tadašnji način života. Razdoblje od moje šesnaeste do osamnaeste bile su najljepše i najispunjenije godine koje bi si mladi čovjek mogao poželjeti. Bio sam uspješan i u školi i u sportu.

Majku sam češće morao voziti u bolnicu na liječenje. Jednom dok sam čekao na nju našao sam knjigu u kojoj su bili redci iz desetoga poglavlja Markova evanđelja (29-30): *I odgovori Isus i reče: "Zaista, kažem vam: Nema toga tko ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili polja radi mene i evanđelja, a da ne bi, s progonstvima, primio stostruko već sada, u ovome vremenu: i kuća, i braće, i sestara, i majki, i djece, i poljâ; a u svijetu koji dolazi, život vječni.* Budući da nisam imao pojma o istinskoj poruci spasenja, na temelju tih redaka zaključio sam da sam uistinu pozvan za misionara.

### **Pokušaj da vlastitim snagama postignem spasenje**

Godine 1956. napustio sam obitelj i prijatelje te ušao u dominikanski red. Dugih osam godina učio sam sve što je važno jednom redovniku: crkvenu predaju, filozofiju, teologiju Tome Akvinskoga i nešto malo iz Biblije, naravno prema rimokatoličkom gledištu. Ono malo što sam imao na temelju osobne vjere bilo je institucionalizirano i uvijeno u obrede dominikanskog religijskog sustava. Naučili su me da, ako želim biti svet, trebam slijediti zapovijedi, kako crkvene, tako i one dominikanskog reda. S čovjekom odgovornim za našu izobrazbu, redovnikom koji se zvao Ambros Duffy, vodio sam mnoge razgovore o toj isprepletenosti Božjeg zakona i posvećenja. K tome sam htio mnogo više negoli samo biti svet: htio sam imati sigurnost da ću svoju vječnost provoditi kod Boga. Napamet sam naučio ono što je papa Pio XII. bio napisao u svojoj enciklici "Mystici Corporis": "Spasenje mnogih ovisi o molitvama i o

svojevoljnim trapljenjima što ih u tu svrhu preuzimaju na sebe udovi mističnoga Tijela Isusa Krista.”

I poruke iz Fatime podržavale su gledište da se spasenje može zadržati putem trpljenja i molitve. Kada dodam trpljenje i molim, to činim i za vlastito spasenje i za spasenje drugih. U dominikanskom samostanu Tallaght kod Dublina činio sam, kako bih spasio ljudske duše, mnoga krajnje junačka djela; primjerice, usred zime sam se tuširao hladnom vodom ili pak se bičevao tankim čeličnim lancem. Ambrose Duffy je znao što radim, jer je njegov vlastiti asketski način života pojačao ono uvjerenje koje su papine riječi probudile u meni. Stega i odlučnost je uobličila moje studiranje i molitve, kao i moje trpljenje i pokušaj da nasljedujem Deset zapovijedi i mnoge dominikanske propise i predaje.

### **Izvana raskoš – iznutra praznina**

Za svećenika sam zaređen 1963. godine, kada sam imao dvadeset i pet godina. Kako bih dovršio započeti studij o Tomi Akvinskom, otišao sam studirati na Angelicum u Rimu. No ondje je izvanjska raskoš bila problem kao i nutarnja praznina. Slika koju sam si na temelju onoga što sam bio čitao o Svetoj Stolici godinama stvarao, uopće nije odgovarala onome što sam tamo vidio. Zar je to bio jedan te isti grad? Na Angelicumu sam sa zaprepaštenošću zaključio da se stotine drugih studenata što izjutra odlaze na predavanja uopće ni ne zanimaju za teologiju. Jedni su na predavanjima čitali novine ili pak listali časopise, dok su drugi, doduše, pažljivo slušali, ali im je bilo samo do toga da na svršetku



studija dobiju dobru diplomu ili da u svojoj domovini steknu ugledan položaj u rimokatoličkoj hijerarhiji.

Jednom sam otišao u Kolosej. Htio sam pod nogama osjetiti sveto tlo na kojemu je bila prolivena krv tolikih kršćanskih mučenika. Dok sam se približavao areni pokušao sam si predočiti te muškarce i žene koji su tako dobro poznavali Krista i bili toliko nadvladani Njegovom ljubavlju da su s radošću bili spremni na to da budu spaljeni na lomačama ili pak da ih žive prožderu grabežljive zvijeri. Pobožno raspoloženje koje me zahvatilo tijekom te šetnje naprečac je prekinuto kada sam čekao autobus kojim sam se trebao vratiti u grad, kad su me neki podrugljivi mladići stali vrijeđati odvratnim psovka. Osjećao sam da to ne čine zato što kao rani kršćani zastupam Krista, nego zato što u meni vide predstavnika rimokatoličkog sustava. Odmah sam to shvaćanje potisnuo iz misli, ali predodžba o Rimu kao prekrasnom gradu, kako su mi ga bili opisivali, bila je daleko za mnom.

Jedne noći sam se dva sata molio pred glavnim oltarom Bazilike svetog Klementa. Dok sam se pritom prisjetio poziva na to da budem misionar, koji sam bio osjetio još kad sam bio dječak, i “strukog obećanja” iz Markova evanđelja 10,29-30, zaključio sam da neću težiti za teološkim naslovom što sam ga htio steći na studiju teologije Tome Akvinskoga. Nije mi bilo lako donijeti tu odluku, ali sam nakon dulje molitve bio siguran da sam odlučio ispravno.

Svećenik po čijim sam uputama trebao napisati svoj diplomski rad nije htio prihvatiti moju odluku. Kako bi mi olakšao dobivanje naslova ponudio mi je jedan diplomski rad koji je bio napisan nekoliko godina ranije. Rekao mi je da to mogu predati kao svoj rad pa ću trebati još samo položiti usmeni ispit. Od tog prijedloga mi se smučilo. Tu ponudu smatrao sam grešnom jednako kao i ponude onih prostitutkâ koje sam nekoliko tjedana prije toga vidio gdje se dotjerane i obuvene u crne kožne čizme izazovno šetkaraju gradskim parkom. Čvrsto sam ustrajao na svojoj odluci te sam sveučilište napustio na uobičajen način, bez ikakva teološkog naslova. Nedugo nakon toga primio sam nalog da kao misionar odem na Karipsko otočje, točnije na otok Trinidad.

## **Prije pada dolazi uznositost**

Prvoga listopada 1964. godine stigao sam na Trinidad, gdje sam kao svećenik trebao služiti sljedećih sedam godina. S rimokatoličkoga gledišta, moja je služba bila vrlo uspješna. Ispunjao sam sve svoje obveze i mnogi su ljudi dolazili na misu. Uza sve ostalo surađivao sam i s “katoličko-karizmatiskim pokretom obnove”. Tijekom jednog molitvenog susreta u ožujku 1972. godine zahvalio sam Gospodinu što sam tako dobar svećenik i zamolio ga da me, ako je Njegova volja, ponizi kako bih mogao biti još bolji. Iste te večeri pao sam na stubama te završio u bolnici napukla potiljka i s višestrukim povredama kralježnice. Bez te po život opasne nezgode vjerojatno ne bih nikada napustio svoje stanje oholosti.

Sada, kada sam u svojoj boli vapio Bogu, propisane i napamet naučene molitve nisu mi bile ni od kakve koristi. Tijekom dugih i bolnih tjedana nakon nezgode primijetio sam kako je utješno zazivati Boga osobno i izravno. Časoslov (službeni molitvenik Katoličke crkve za svećenike) i kronicu ostavio sam po strani i umjesto toga počeo svoje molitve temeljiti na biblijskim tekstovima. No do promjene nije došlo preko noći. S Biblijom se nisam baš snalazio i ono malo što sam tijekom godina bio naučio o njoj nije mi nimalo ulijevalo povjerenje u nju. Nimalo mi nije pomogla ni moja izobrazba iz filozofije i teologije Tome Akvinskoga. Kada sam u svojem traganju za Gospodinom otvorio Bibliju bio sam izgubljen kao netko tko je bez zemljovida zašao u veliku mračnu šumu.



U župi u koju sam bio pozvan na svršetku te godine radio je jedan svećenik dominikanac, koji mi je već dugo bio kao brat. Više od dvije godine radili smo zajedno u župi Pointe-à-Pierre – pri čemu smo tražili Boga najbolje što smo znali. Zajedno smo čitali, prou-

čavali i molili se te u djelo pokušali provesti ono čemu smo bili poučeni u svojoj crkvi. U više naselja osnovali smo crkvene zajednice. S gledišta rimokatoličke religioznosti bili smo vrlo uspješni. Mnogi su ljudi dolazili na mise i u više smo škola – čak i u državnima – uveli vjeronauk.

Ja sam nastavio proučavati Bibliju, ali je to slabo utjecalo na naš rad. No ipak mi je zbog toga postalo jasno kako malo, ustvari, znam o Gospodinu i Njegovoj riječi. U to doba su mojom usrdnom željom postale riječi iz Poslanice Filipljanima 3,10: "... upoznati njega i snagu njegova uskrsnuća ..."

Onih se godina silno širio katolički karizmatički pokret i mi smo ga uveli u gotovo sva naša sela. U svezi s tim došli su k nama na školovanje i neki kršćani iz Kanade. Iz njihovih sam pouka naučio mnogo toga, osobito u pogledu molitve za ozdravljenje. Sve što su oni govorili bilo je uglavnom usmjereno na iskustvo, no meni je, svejedno, bilo pravi blagoslov, jer sam putem njih stekao dublje povjerenje u autoritet Biblije. Počeo sam uspoređivati biblijske retke pa bih, kada sam navodio neki biblijski redak, spomenuo u kojem je poglavlju i broj retka.

Jedan od tekstova o kojima su Kanađani govorili bio je onaj iz Izaijine knjige 53,5: "... njegovim ranama mi smo iscijeljeni." Dok sam potanko proučavao to poglavlje otkrio sam da tu Biblija obrađuje problem grijeha i zastupničkog preuzimanja kazne. Krist je umro namjesto mene. Dakle bilo je pogrešno to što sam sâm pokušavao okajati svoju krivnju ili barem isplatiti dio kazne koju sam zaslužio svojim djelima. *Ako je po milosti, nije više po djelima: inače milost više nije milost* (Poslanica Rimljanima 11,6). *Svi smo mi kao ovce zalutali, svaki se svome putu okrenuo, a GOSPODIN je stavio na nj opačinu svih nas* (Izaija 53,6).

Ja sam se osobito teško nosio s jednim grijehom: ubrzo bih se znao rasrditi na ljude pa bih ponekad znao i vikati na njih. Premda sam se molio zbog tog pogrešnog ponašanja, još mi uvijek nije bilo jasno da sam po naravi grešnik i da u sebi, kao nasljeđe od Adama, nosim grijeh. Biblijska istina glasi: Kao što je pisano: "Nema pravednoga, ni jednoga" i "jer svi su sagriješili i lišeni su Božje slave"

(Poslanica Rimljanima 3,10 i 23). Katolička crkva me učila suprotno, naime da je ljudska pokvarenost – nazvana još i “nasljedni grijeh” – bila očišćena u trenutku kada sam kao dojenče bio kršten. U svojoj sam se glavi još uvijek čvrsto držao tog shvaćanja, ali u srcu sam točno znao da Krist još uvijek nije svladao moju pokvarenu narav. Stoga sam i dalje u dubini srca vapio za time da “upoznam njege i snagu njegova uskrsnuća” (Poslanica Filipljanima 3,10).

Znao sam da bez Njegove snage ne mogu živjeti kao kršćanin. Stoga sam si taj redak napisao na više listića, koje sam zalijepio na ploču s instrumentima u svojem vozilu i na više drugih istaknutih mjesta. Čežnja za time da upoznam Krista dala mi je poticaj i On, vjeran Bog, dao mi je da nađem odgovor.

### **Autoritet Svetoga pisma**

Prvo što sam otkrio bilo je to da je Božja Riječ, Biblija, savršena i nepogrešiva. Bili su me naučili tome da je Biblija relativna i da je njezina pouzdanost na mnogim područjima upitna. No sada mi je postalo jasno da je moguće istinski se pouzdati u Bibliju. Pomoću jedne konkordancije istražio sam što Biblija govori o samoj sebi. Otkrio sam da Biblija jednoznačno naučava da je ona sama božanskog podrijetla i da je potpuno valjano ono što govori. Ona je lišena svake pogreške i savršeno je pouzdana u pogledu povijesnih podataka koje donosi, svojih bogomdanih obećanja, svojih proročanstava, svojih moralnih zapovijedi i svojeg naučavanja o tome kako živjeti kršćanskim životom. *Sve Pismo je od Boga nadahnuto i korisno je za nauk, za uvjeravanje, za popravljavanje, za odgajanje u pravednosti: da čovjek Božji bude savršen, posve opremljen za svako dobro djelo* (2. Timoteju 3,16.17).

To sam otkrio tijekom jednog putovanja u Vancouver (Kanada) i Seattle. Kada su me zamolili da govorim jednoj molitvenoj skupini u katoličkoj Crkvi svetog Stjepana, odlučio sam da tema moje propovijedi bude: neograničen autoritet Božje Riječi. Bilo je to prvi put da otkad sam shvatio tu istinu govorim o tome. Vrativši se u Vancouver, u jednoj velikoj župi sam pred oko četiri stotine ljudi održao tu istu propovijed. Stajao sam pred tim ljudima držeći Bibliju u ru-

ci i izjavio: “Biblija, Božja Riječ, neograničen je i konačan autoritet u svim pitanjima vjere i morala.”

Tri dana kasnije me nadbiskup Vancouvera, James Carney, pozvao u svoj ured i dobio sam službenu crkvenu zabranu da propovijedam u njegovoj nadbiskupiji. Kazna nije bila veća jedino zahvaljujući pismu preporuke koje mi je bio napisao Anthony Pantin, nadbiskup koji je bio odgovoran za mene. Uskoro nakon toga vratio sam se u Trinidad.

### **Tko je u pravu: Katolička crkva ili Biblija?**

Dok sam još bio svećenik u župi Pointe-à-Pierre, moj nekadašnji strogi nadglednik tijekom studiranja, Ambrose Duffy, zamoljen je za to da me podupire u radu. Vremena su se promijenila i nakon početnih teškoća postali smo bliski prijatelji. Ispričao sam mu što sam sve otkrio. S velikim zanimanjem i voljom, kako bi razumio što me poticalo na drugačije mišljenje, poslušao me i iznio svoje opaske. U njemu sam imao osobu koja me povezivala s mojom braćom dominikancima kao i s nadbiskupovim dvorom. Kada je Ambrose neočekivano umro od srčanog udara ispunila me duboka bol. Vjerovao sam da će mi on moći pomoći da razriješim veliku dilemu u kojoj sam se zatekao. Njega sam smatrao sposobnim za to da, najprije sa mnom pa potom s mojom braćom dominikancima, razbistri ona pitanja s kojima sam se tako žestoko hrvao. Sav očajan propovijedao sam na njegovoj sahrani.

Još uvijek sam se molio za to “da upoznam njega i snagu njegova uskrsnuća ...” No prije negoli sam mogao spoznati nešto više o Kristu morao sam najprije spoznati to da sam grešnik. Izjava iz Prve poslanice Timoteju 2,5 jasno mi je dala na znanje da moja uloga posrednika, koju sam imao kao svećenik, nije u skladu sa Svetim pismom. To je upravo ono što naučava Katolička crkva, no potpuno je oprečno onome što naučava Biblija. Zaista sam uživao u tome kako ljudi gledaju na mene i na neki me način obožavaju. Taj svoj grijeh opravdavao sam time što sam mislio da to uopće ne trebam propitivati, zato što to naučava najveća crkva na svijetu. Ipak se u meni i dalje vodila borba. Sve više sam uviđao da je grijeh štovati Mari-



ju, svece i svećenike. Bio sam spreman odreći se toga da su Marija i sveci posrednici između Boga i ljudi, ali svećeničke se službe nisam mogao odreći, jer sam u to bio uložio sav svoj život.

## **Višegodišnje natezanje**

Marija, sveci i svećeništvo bili su samo manji dio velike borbe koju sam vodio. Tko je bio Gospodar mogega života: Isus Krist u svojoj Riječi ili Rimski crkva? To pitanje je, prije svega ostalog, bješnjelo u meni posljednjih šest godina tijekom kojih sam bio svećenik župe Sangre Grande (1979. do 1985. godine). Od samog djetinjstva bilo je duboko u mene usađivano to da je Rimokatolička crkva najviši stupanj u svim pitanjima vjere i morala. Izgledalo je nemoguće da bih mogao misliti imalo drugačije. Rimski crkva ne samo što je bila najviši stupanj, nego se još i nazivala "Svetom Majkom". Kako sam se "Svetoj Majci" mogao usprotiviti ja koji sam bio njezin službeni sluga, podjeljivao njezine sakramente i druge navodio na to da joj budu predani?

Tijekom jedne župne obnove, 1981. godine u New Orleansu, iznova sam se posvetio službi u Rimokatoličkoj crkvi. No kada sam se vratio u Trinidad i ponovno se suočio sa svakodnevnim teškoćama, iznova sam se okrenuo Bibliji kao najvišem autoritetu. Na posljetku je moja nutarnja napetost postala kao žestoko nategnut konopac. Ponekad bi najviši autoritet imala Rimski crkva, a zatim bi konačan bio autoritet Biblije. Tih godina nisam patio samo duševno, nego sam imao i velikih tegoba sa želucem. Ustvari sam trebao znati da je nemoguće služiti dvojici gospodara.



Moj službeni položaj je zahtijevao da apsolutan autoritet Božje Riječi podložim najvišem autoritetu Rimski crkve. Nespojivost jednog i drugog objasniti ću na primjeru onoga što se dogodilo s četiri kipa iz crkve u gradu Sangre Grande. Kipove svetoga Franje i svetog Martina sam izbacio

i uništio, zato što druga Božja zapovijed govori: “Nemoj praviti sebi nikakav klesani lik ili ikakvo obličje” (Izlazak 20,4). No kada sam htio ukloniti i kipove Marije i svetog srca Marijina naišao sam na protivljenje, što je dovelo do toga da sam ostavio oba lika, zato što viši autoritet, naime Rimokatolička crkva, u svojem zakonu govori: “Neka se u crkvama sačuva običaj izlaganja svetih likova vjernicima na štovanje” (član. 1188, *Zakonik kanonskog prava*). Nisam ni bio svjestan da se time ljudske zapovijedi uzdižu iznad Božje Riječi.

### **Sâm sam bio kriv**

Premda sam već bio naučio to da Božja Riječ ima apsolutnu važnost, još uvijek sam se grčevito pokušavao držati toga da autoritet Rimokatoličke crkve nadvisuje autoritet Božje Riječi, i to čak na područjima na kojima je Rimska crkva govorila upravo protivno onome što je stajalo u Bibliji. Zašto je kod mene ta borba trajala tako dugo? Prvi razlog bio je u meni samome. Naime, kada sam utvrdio to da je Biblija najviši autoritet morao sam priznati i to da u svjetlu toga autoriteta ne može opstati moj svećenički položaj posrednika. No taj svoj vrijedan položaj tada još nisam htio napustiti.

Kao drugo: nikada nitko nije smatrao upitnim ono što sam radio kao svećenik. Kršćani iz prekomorskih zemalja dolazili su k nama na mise, vidjeli naše sveto ulje, posvećenu vodu, medaljone, kipove, oprave, obrede, i nikada nisu rekli ni riječ protiv toga! Začaralo ih je svečarsko izvođenje bogoslužja, simboli, glazba i umjetnički ukus Rimske crkve. Tamjan ne samo što je zanosno mirisao, nego je i razum odvlačio u tajanstvenu začaranost.

### **Trenutak obraćenja**

U dvadeset i dvije godine moje službe svećenika samo me jedanput na red pozvao netko tko je bio istinski kršćanin. Bila je to neka žena, koja mi je u jednoj prigodi rekla: “Vi katolici imate izvanjsko obličje pobožnosti, ali se odričete snage koja proizlazi iz vjere u Boga.” Te su me riječi zaista dugo uznemirivale, zato što sam volio svjetla, ukrase, narodnu glazbu, gitare i bubnjeve. Vjerujem da nijedan drugi svećenik na cijelom Trinidadu nije imao tako šarene

svećeničke halje, ogrtače i odijela kao ja. Bilo je očigledno da nisam u djelo provodio ono što sam bio spoznao.

U listopadu 1985. godine Božja je milost nadvladala laž u kojoj sam pokušao živjeti. Otišao sam na Barbados moliti se u pogledu kompromisa u kojima sam se prisiljavao živjeti. Osjećao sam se kao u zamci: Božja Riječ je uistinu bila apsolutna i poslušnost sam dugovao samo Njemu – ali pred istim Bogom sam se bio zavjetovao na poslušnost najvišem autoritetu Rimokatoličke crkve. Na Barbadosu sam čitao jednu knjigu u kojoj je crkva prikazana u svojem biblijskom značenju, naime kao “zajedništvo vjernikâ”. U Novom zavjetu ništa ne upućuje na postojanje crkvene hijerarhije. U njemu nije spomenut kler, koji bi vladao nad laicima. Štoviše, sâm Gospodin je objavio: “... jer jedan je vaš Učitelj, i to Krist, a svi ste vi braća” (Matejevo evanđelje 23,8b).

Budući da sam uvidio i razumio da je smisao “crkve” zajedništvo vjernih ljudi, bio sam slobodan odbaciti Rimokatoličku crkvu kao najviši autoritet i povjeriti se Isusu Kristu kao svojem Gospodinu.

Osim toga mi je postajalo sve jasnije da biskupi koje sam poznavao u Rimokatoličkoj crkvi u biblijskom smislu uopće nisu bili vjernici. Većina njih bili su nabožni muškarci puni istinske predanosti Rimu, Mariji i krunici, ali ni jednome od njih nije bilo jasno da je djelo spasenja dovršeno po Kristu i da to dovršeno spasenje čovjek treba primiti osobno. Svi su oni propovijedali da je za grijehe potrebno provoditi pokoru, na sebe preuzeti trpljenje i činiti religijska djela. Umjesto Evanđelja milosti naviještali su ljudske putove i mišljenja.

Putem Božje milosti uvidio sam da se čovjek ne spašava ni putem crkve ni putem bilo koje vrste djela, “jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvatao” (Poslanica Efežanima 2,8-9).

## **Nanovo rođen sa četrdeset i osam godina**

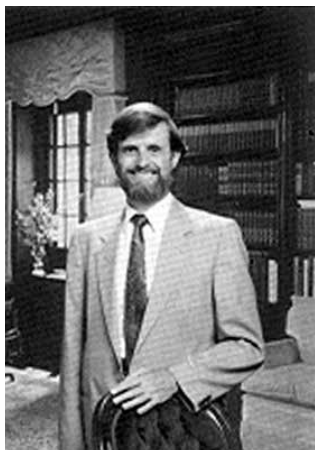
Kada mi je postalo jasno da ne mogu živjeti kao kršćanin i istodobno ostati vjeran rimokatoličkim naucima, istupio sam iz Rimokatoličke crkve. U studenom 1985. godine napustio sam Trinidad i

najprije otišao na susjedni otok, Barbados, gdje sam stanovao kod jednog starijeg bračnog para. Molio sam Gospodina za potrebnu odjeću i novac za put do Kanade. Odjeća mi je bila prikladna samo za tropsko podneblje i imao sam samo nekoliko stotina dolara vlastitog novca. Obje molbe su mi bile uslišane, premda nikome, osim Gospodinu, nisam govorio ništa o svojim potrebama.

Iz tropske vrućine zrakoplovom sam se spustio u snijegom zametenu i zaleđenu Kanadu. Mjesec dana sam ostao u Vancouveru, a potom prešao u Sjedinjene Države. Uzdao sam se u to da će Gospodin skrbiti za moje brojne potrebe, jer sam kao četrdesetosmogodišnjak ponovno trebao početi od ništice, gotovo bez novca, bez dozvole boravka, bez važeće vozačke dozvole, bez ikakve radne dozvole ili preporuke poslodavca. Imao sam samo Gospodina i Njegovu Riječ.

Šest mjeseca sam proveo kod jednog vjernog bračnog para na njihovom imanju u američkoj državi Washington. Svojim gostoprimalteljima sam ispričao da sam napustio Rimokatoličku crkvu te Isusa Krista i Njegovu Riječ zapisanu u Bibliji prihvatio kao potpuno dostatnu, i to s punim uvjerenjem i odlučnošću, konačno i pod svim okolnostima. Ali moje žestoko uvjeravanje njima nije bilo dovoljno. Htjeli su znati nosim li u sebi još uvijek gorčinu ili povrijeđenost. Uz mnoge molitve i suosjećanje zauzeli su se za mene, jer su i oni sami bili napustili Katoličku crkvu i bili su svjesni toga kako se lako u život može ušuljati ogorčenost.

Četiri dana nakon što sam došao k toj obitelji počeo se u meni iskazivati plod spasenja, i to u obliku pokajničkog stava. To je značilo da ne samo što samo bio u stanju moliti Gospodina za oprostnje zbog toga što sam toliko godina proveo u kompromisu, nego i za to da mogu primiti Njegovo ozdravljenje od svih dubokih duševnih



povreda koje sam tijekom svih tih godina pretrpio. Konačno sam, u starosti od četrdeset i osam godina, svoje povjerenje položio jedino u Kristovu zastupničku smrt, jedino u autoritetu Božje Rijечи, jedino u milost. Njemu jedinom neka je slava za to.

Nakon što sam se uz pomoć tog bračnog para i njegove obitelji tjelesno i duhovno obnovio, Gospodin mi je darovao Lynn, prekrasnu, po vjeri nanovo rođenu, razboritu i dražesnu ženu. Zajedno smo otputovali u Atlantu, u Georgiji, gdje smo oboje našli posao.

### **Pravi misionar s pravom porukom**

U rujnu 1988. godine napustili smo Atlantu te kao misionari otišli u Aziju. Bila je to vrlo plodna godina za Gospodina, jer se zbilom nešto što nikada nisam mislio da bi bilo moguće. Muškarci i žene priznavali su autoritet Biblije i snagu Kristove smrti i uskrsnuća. Bio sam silno zapanjen do koliko blagoslova može dovesti to kada se Isusa Krista naviješta samo na temelju Biblije. U kolikoj je to opreci s nebrojenim crkvenim običajima koji su zamračivali dvadeset i jednu godinu mojeg katoličkog misijskog djelovanja na Trinidadu. Dvadeset i jednu godinu bio sam bez prave, nepatvorene Poruke!

Nijedne druge riječi osim ovih iz Poslanice Rimljanima 8,1-2 ne mogu bolje opisati život obilja o kojemu je govorio Isus i koji sam sada uživao: *Sada, dakle, nema osude onima koji su u Kristu Isusu; koji ne hode po tijelu, nego po Duhu. Jer zakon Duha života u Kristu Isusu oslobodio me zakona grijeha i smrti.* Nisam bio oslobođen samo od Rimokatoličke crkve, nego sam u Kristu postao novo stvorenje. Božjoj milosti, i to isključivo Njegovoj milosti, trebam zahvaliti što sam napustio mrtva djela i našao put do novog života.

### **Svjedočanstvo Evandjelja milosti**

Oni kršćani što su mi još 1972. godine skrenuli pozornost na to da Gospodin može ozdraviti naše tijelo pomogli su mi mnogo više objasnivši mi na kojem temelju se grešni ljudi mogu pomiriti s Bogom. Biblija jasno pokazuje da je to moguće jedino stoga što je Isus na križu umro zastupajući nas. To ne mogu izraziti bolje negoli riječima knjige proroka Izaije 53,5: *Ali on bijaše ranjen za naše pri-*

*jestupe, satrt za naše opačine: kazna za naš mir bila je na njemu; njegovim ranama mi smo iscijeljeni.* To znači da je Krist namjesto mene pretrpio ono što sam ja trebao pretrpjeti kao kaznu za svoje grijehе. Kada se pouzdam u Isusa kao svojeg zamjenika, tada mogu opstati pred nebeskim Ocem. To je Izaija napisao već sedam stotina i pedeset godina prije raspeća našega Gospodina. Uskoro nakon Isusova raspeća na križu Petar je izjavio: *On je sâm u svome tijelu grijehе naše nosio na drvetu da mi, umrijevši grijesima, živimo pravednosti; on čijim ste modricama bili izliječeni* (1. Petrova poslanica 2,24). Budući da smo od Adama naslijedili svoju grešnu narav, svi smo sagriješili i ostali smo lišeni Božje slave. Kako je moguće – osim putem Krista – stati pred svetoga Boga i priznati da je On umro tamo gdje smo morali umrijeti mi? Jedino putem vjere možemo shvatiti da je Krist postao naš zamjenik – da je On namjesto nas nosio kaznu za naše grijehе. On, Bezgrešan, bio je razapet za mene grešnika. To je pravo Evanđelje, to jest radosna vijest.

No je li dovoljno samo vjerovati? Da, dovoljna je prava vjera. A prava vjera, koju u nas usadi Bog, iskazat će se putem plodova: *Jer njegovo smo djelo, stvoreno u Kristu Isusu za dobra djela koja je unaprijed odredio Bog da u njima hodimo* (Efežanima 2,10).

Pokajati se znači to da se – u Božjoj snazi – odvratimo od svojeg ranijeg načina života i od svojih grijehа. To ne znači da više nismo u stanju riješiti, nego da je naš položaj pred Bogom postao sasvim drugačiji. Putem vjere postali smo Božjom djecom. Kada ponovno sagriješimo to je problem koji se, premda pomuti odnos s našim Ocem, ipak može riješiti. Ako se to i dogodi ne možemo izgubiti položaj koji kao Božje dijete imamo pred Ocem, jer je taj položaj, u koji smo postavljeni po Kristu, nepromjenjiv.

U Poslanici Hebrejima, u desetom retku desetog poglavlja, prekrasno je rečeno: *Po toj volji smo posvećeni prinosom tijela Isusa Krista jedanput zauvijek.* Dovođeno djelo Gospodina Isusa Krista na križu potpuno je i sasvim dostatno. Kada sve svoje povjerenje položiš jedino u to jedanput zauvijek dovođeno djelo, u tebi počinje sasvim nov život začet Božjim Duhom. Tada ćeš biti rođen novo, od Boga.

## Danas

Spomenuta “dobra djela koja je unaprijed odredio Bog da u njima hodimo” u mojem slučaju je to što djelujem kao navjestitelj Evanđelja. Živim nedaleko od grada Austina, u američkoj državi Texas.

Ono što je apostol Pavao u Poslanici Rimljanima 10,1 i 2 napisao za svoje sunarodnjake Židove, ja velim za svoje bližnje katolike, koje od srca volim: *Braćo, želja moga srca i molitva Bogu za Izraela jest da se oni spase. Svjedočim, doista, za njih da imaju revnosti za Boga, ali ne prema spoznaji.* Njihova se spoznaja ne temelji na Božjoj Riječi, nego na predaji njihove crkve. Kada se pogleda predanost i ozbiljnost s kojom neki katolički redovnici i redovnice na Filipinima i u Južnoj Americi žive svoju religiju, lako je razumjeti vapaj mojega srca: “Gospodine, daj nam razumijevanja i sućuti za to koliko je veliko trpljenje i koliko su velike muke koje na sebe preuzimaju redovnici i redovnice da bi ti se svidjeli.” Kada shvatimo kolika je bol u srcima katolika imat ćemo želju nositi im radosnu vijest o tome da je na križu Krist već sve dovršio.



Moje svjedočanstvo pokazuje koliko mi je, kao katoliku, bilo teško odbaciti predaju Katoličke crkve. Ali ako Gospodin to u svojoj Riječi zahtijeva, mi to moramo učiniti. “Izvanjsko obličje pobožnosti” Rimokatoličke crkve dovodi do toga da je katoliku krajnje teško prepoznati taj problem. Svakome treba biti jasno na temelju kojeg autoriteta možemo znati što je istina. Rim zahtijeva da se istina može odrediti jedino pod crkvenim autoritetom. U Zakoniku kanonskog prava, izdanom 1983. godine pod papom Ivanom Pavlom II., u članku 212 – §1 piše: “Ono što sveti pastiri, budući da predstavljaju Krista, izjave kao učitelji vjere ili odrede kao upravitelji Crkve, to vjernici, svjesni svoje odgovornosti, treba da slijede s kršćanskom poslušnošću.” (Imajmo na umu da je ta izjava napisana nakon Drugog Vatikanskog sabora.)

No Biblija ipak svjedoči da je autoritet jedino Božja Riječ, koja određuje što je istina, a što to nije. Suočeni s nebrojenim predajama koje su donijeli ljudi, reformatori su pozivali na preokret: “Samo Pismo, samo po vjeri, samo po milosti, samo u Kristu, i sva čast Bogu jedinom.”

### **Zašto pišem sve ovo?**

Ove istine dijelim s tobom kako bi i ti mogao upoznati Božji put spasenja. Glavna pogreška koju sam ja činio kao katolik bilo je to što sam mislio na neki način vlastitom snagom odgovoriti na pomoć koju nam Bog nudi kako bismo pred Njim bili opravdani. Ta zabluda, u kojoj smo mnogi od nas bili godinama, prikladno je iznesena u Katekizmu Katoličke Crkve (1994) §2021: “Milost je pomoć koju nam Bog pruža da odgovorimo svom pozivu te mu postanemo posinci ...”

S tom pretpostavkom u glavi čvrsto sam se, a da to nisam znao, držao nauka koji Biblija uvijek iznova osuđuje. Takva definicija milosti nije ništa drugo doli lukavo smišljeno ljudsko djelo. Nasuprot tome, jednoobrazna tvrdnja Biblije glasi da se čovjek pred Bogom opravdava “bez djela” (Poslanica Rimljanima 4,6), “bez djelâ Zakona” (Poslanica Rimljanima 3,28) i to “ne od nas, Božji je to dar, ne po djelima ...” (Poslanica Efežanima 2,8-9).

Onaj tko milost unizi na razinu “pomoći” koja čovjeka čini sposobnim da pridonese svojem spasenju, zanijekao je biblijsku istinu: *A ako je po milosti, nije više po djelima: inače milost više nije milost ...* (Rimljanima 11,6). Jednostavna biblijska poruka je to da je “dar pravednosti” besplatan, jer je to dar od Gospodina Isusa Krista i temelji se isključivo na dostatnoj žrtvi što je prinijeta na križu. *Jer ako je grijehom jednoga smrt zavladała putem toga jednoga, mnogo će više oni koji primaju obilje milosti i dara pravednosti vladati u životu po jednome, Isusu Kristu* (Poslanica Rimljanima 5,17). Kao što je Krist Isus sâm rekao, umro je On, jedan, i dao svoj život kao otkupninu za mnoge (Markovo evanđelje 10,45). Isto tako je rekao: *Ovo je krv moja, krv novoga saveza, koja se za mnoge proljeva za oproštenje grijehâ* (Matejevo evanđelje 26,28).



Petar pak je potvrdio: *Jer i Krist je jedanput za grijeh pretrpio, pravedan za nepravedne, da nas privede Bogu ...* (1. Petrova 3,18). Pavlovu propovijed može se sažeti sljedećim riječima: *Jer njega koji nije upoznao grijeh, on je zbog nas grijehom učinio da mi postanemo pravednost Božja u njemu* (2. Korinćanima 5,21). Ta istina ti je, dragi čitatelju, na očevidan način izložena u Bibliji. Jedino na što Bog poziva ljude jest: *Pokajte se i vjerujte evanđelju* (Markovo evanđelje 1,15; usporedi i s Djelima apostolskim 17,30)!

Ono najteže za katolike, koji su religioznost takoreći usisali s majčinim mlijekom, jest potpuno odvratanje (pokajanje) od vlastitih zasluga. Naše razmišljanje u potpunosti je bilo prožeto pojmovima “zaslužiti”, “doprinijeti” i pitanjem: “Jesam li dovoljno dobar?” Dar pravednosti u Kristu Isusu možemo prihvatiti jedino praznih ruku.

Onaj tko odbije Božji dar pravednosti čini isti grijeh koji su religiozni Židovi učinili u Pavlovo doba: *Ne poznavajući Božju pravednost i tražeći uspostaviti svoju pravednost, nisu se podložili Božjoj pravednosti* (Poslanica Rimljanima 10,3).

Pokajte se i vjerujte Evanđelju!

\*\*\*

Richard Bennett živio je sa svojom suprugom Lynn u američkom gradu Yakima, u državi Washington. Iako je dulje vrijeme bio u mirovini, svejedno se i dalje bavio osmišljavanjem i vođenjem svojeg misijskog djela nazvanog *Berean Beacon* (Berejski svjetionik). Napisao je mnogo članaka i odgovarao na pisma. Najvažnija molitva Richarda Bennetta bila je da još mnogi ljudi, ponajprije katolici, a osobito svećenici, nađu put do Gospodina i Otkupitelja, Isusa Krista.

Nakon duljeg i bolnog trpljenja Richard je 23. rujna 2019. godine otišao u nebesku slavu.

Višejezična web-stranica [www.bereanbeacon](http://www.bereanbeacon) nudi mnoge tekstone, audio i video-uratke o razlici između Rimokatoličke crkve i poruke Biblije.